

ZOMBOR és VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGI MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG:

Grómon- és Zrinyi-utca sarkán, I. sz. emelet,
hova minden a lap szellemi részét illető közlemények intézendők.
Kéziratok nem adódnak vissza.

Feladv. szerkesztő:

Dr. MOLNÁR GYULA.

KIADÓHIVATAL:

Oblát Károly könyvnyomdája Zomborban,
hova az előfizetők és minden a lap anyagi részét illető közlemények intézendők
és ezek díjai fizetendők. — Hirdetések előre fizetendők.

Előfizetési árak: Egész évre 8 frt — Félévre 4 frt — Negyedévre 2 frt.
Néptanítóknak egész évre 6 frt — Félévre 3 frt — Negyedévre 1.50. — Egyes szám ára 10 kr.

Megjelenik hetenként kétszer:

Vasárnap és esztendőnkön.

A regále-váltás meggyénkben.

Folynak a regále-váltási tárgyalások. — s a kincstár köti az egyezséget a magánosokkal s községekkel.

Azt lehetne hinni, hogy olyanmilya méltányos a kincstár, miszerint senki nem lát okot arra, hogy a törvény által alkotott bizottságok foruma elé vigye ügyét.

A dolog főképp pedig abban rejlik, hogy a rossz termés következtében mindenki aggódó gyorsasággal iparkodik tisztába jönni azzal, hogy mit kap a regáleért.

S nem is abban van a hiba, hogy a kincstár különböző törvényes címek alatt a megváltás alapjául szolgáló tőkéket redukálni igyekszik s a szorzás és osztás művelete által csökkenti az elvont értéket. hanem az a legszalmasabb a helyzetben, hogy a megadott kárpótlási összeg három éven át hever gyümölcsötlenül a kincstárnál.

Mert hát adómentes 4½%-ot folyósít a kincstár az 1890—92 évre mindegyik év végével a kárpótlási összeg után. — ez azonban gazdálkodó népre nézve egyet jelent a gyümölcsötlen tőkével.

Igaz. — hogy a megváltás előtti állapot a regále-tulajdonosra nézve valami sokkal jobb nem volt, amár, hogy jobb volt, azt senki tagadni nem fogja; azonban mielőtt a regále-jog pénzzé változik át, a helyzet más szempontból tanulmányozandó, s tekintetbe veendő, hogy a rögtön-adás kétszeres adást jelent.

A kinek a kincstár 2—3000 forintot már 1890. év elején adna, az szorgalom és munkásság mellett 1892. évig abból 4000 frtot teremtene, holott a 4½ százalék mellett aligha nem a tőkéből is elfogyaszt egy részt.

A „Zombor és Vidéke“ tárczája.

Turin-párisi kirándulás.

III.

Az új Dreher-palota kerti helyiségében lett von a nagy ismerkedési estély.

Aligha nem mindannyi keble égett a vágytól, szemtől-szemben láthatni utitársait, kikkel egy nemében a rokonsági köteléknek vélt egysülve lenni, kikben már eleve rokonszenves, — művelt, szellemes barátokat szemlélt.

Előtűnk a nagy és szép út, s az a tudat, — hogy messze távolban, idegen nép között egyikünk se nélkülözheti a másik jóindulatát, s jöhet olyan idő, midőn a véletlen szeszélye úgy akarja, hogy a legtávolabb állók nyujtanak egymásnak valamivel többet az utitárs szíveségénél. De az ismerkedési estélynek mindezek fölül is meg van a maga sajátos ingere. A hevesebb fantázia abból már eleve is egy feldehetetlenül kedélyes estét álmodott meg, — s nagyon valószínű, hogy a kijelölt helyen s időben pontosan utolsó szálig megjelent mind a 850 magyar.

De ó fatum!

A rendezőség szemmértéke meghibbant.

Az irók és művészek ezége alatti főfőcsoportvezetőség fogalmát 850 ember térfogata felül oly primitíveknek mutatkoztak, hogy a találka helye csak annyiban szolgálhatott ismerkedési alkalom gyanánt, a mennyiben az oldalbordák gyengédelen megöklözése, a tyukszemek kíméletlen letaposása, s az e fölötti méltó indignatio ezt kívánatossá tették.

Az estélyből egy gomolygó, összegubajodott, fészengő tolonkódó tömeg vált, melynek minden egyes része a rendezőség asztalához iparkodott furódni, hogy vasuti jegyét átvegye, mintha attól tartott volna, hogy vesztély van a késedelemben.

A rendezőség pedig elbámulva s megdöbbenve az ostrom nem várt hevesége fölött, — boldog-boldogtalannak osztogatta a vasuti jegyet, úgy — hogy ez alkalommal egy furlangos társaság megterfálhatta volna gonosz malitjiából a n. é. kirándulókat, a mennyiben vagy 100 drb. vasuti jegyet — lehető legkényelmesebben magához válthatott volna, hogy másnap can amore gyönyörködjék a vasuti indóház peronján, 100 ember kétségbeesése s kapálózása fölött, — kik hiába ri-

Azt lehetne természetesen ellenvenni, hogy az állam nem akart előnyösebb helyzetet teremteni a regále-tulajdonosok számára, hanem csak kártalanítani akarta elvesztett jogaikért, midőn egy elavult középkori intézményt szüntettet meg.

Ez azonban nem egészen áll.

Az állam, a midőn 4½ %-ot ad hitelezőinek, a lehető legmagasabb kamatot fizeti ugyanannyira, hogy saját szempontjából egészen közömbös lehetne az, hogy magát a tőkét is legott lefizesse; mert 4½ %-os kölcsönt mindig költet.

Megfordítva az állam ezer meg ezer ilyen hitelezőjére nézve a 4½ %-os kamat minden évben ugyanennyi veszteséget jelent, mert 2—3000 frtot egy kis szorgalom mellett gazda-ember könnyen kamatoztathat 9%-ra.

A regále-megváltás tehát annyit jelent ez időszert a tulajdonosokra nézve, hogy évi jövedelmük 3 évre esőkkent.

Pedig a pénzügyminiszter azzal dícseszkik, hogy kifizetvén az esedékes kamatokat, pénztárában 22 millió fekszik.

Ha ez áll, — akkor valóban soha se kinálkozott kedvezőbb alkalom pénzügyminiszternek népszerűsége virni ki, mint ezuttal Weckerlének, ha fölösleges millióival a regále-váltást teszi folyóvá legalább ott, — a hol minden percz drága, — a magánosoknál, kik néhány ezer forintjukat epedve várják.

A hitelviszonyok elég kedvezőek arra nézve, hogy a kormány a szándékolt hitelmelevőlet megtehesse.

Bizonyos, hogy többet az állam nem fog fizetni, mint 4½ %-ot, s a Rothschildok szíves örömet adják millióikat 4½ %-ra kölcsön, míg gazdáink 4½ % mellett

mánkodtak volna vasuti jegyért, — s kénytelenek lettek volna utóljára is — a nélkül utazni. Ebben a vasuti jegyért való élet-halál harcban egy malitiosus irigykedő démon szellem-szavát véltem hallani:

„Azokért a gyönyörökért, melyeket csak istenek élvezhetnek büntetlenül, — lakolatok kell. Magatokkal vizitek a békétlenség, az elégtelenség s epéskedés ördögét, s gyűlölködő haragos szemekkel szemlélve a természet legremekőbb alkotásait, — nektek istenigazában még azok sem fognak tetszeni.”

S a gonosz démon kacagva röpült el a viaskodó, tola-kodó tömeg feje fölött.

IV.

Ezer szerencse, hogy nem fogadtuk el a rendezőség jószívu meghívását s nem ebédeltünk a déli vasuti indóház éttermében. Ha 850 ember, éhes gyomra keresett volna kielégítést, megették volna az utböröndöket is, a vasuti jegyek salátája mellett.

Soha se hittem volna, hogy 850 ember fejelemzetlen serege annyi zűrzavart képes előidézni.

Nem ismertük meg egymást, nem találtuk föl keresve-keresett ismerőseinket, s nagy szórakozottságunkban a szomszédunk podgyaszt szuszakoltuk be a kocsiszakaszunkba, mialatt a mienként valamely ügybuzgó hordár felmérőfölyire vitte már s raakarta disputálni valamely kir. táblai bíróra, hogy az óvé. Hanem a rendezőség zsenialitása itt is fényes sikert aratott.

Megigérvén mindenkinek, hogy tetszése szerinti csoportba fogja juttatni, — miután a sokoldalú kíváncsalmunk eleget nem tehetett, s valamennyiünket nem helyezhetett a Réthy Fanni és a Hegyessy Mari kocsi-szakaszába, Abrányi Emil s Bartók Lajos részvégsége iránt is kellett annyi tekintettel lennie, hogy vele együtt 6—7 emberrel többet nem utatasson, ennél fogva jónak látta a sorsra bízni, hogy ki melyik csoportban s kivel utazék.

A sors pedig tudvalevő dolog, nagyon kegyetlen azok iránt, a kik nem tudják öt lekenyerezni, s csak a nagyszájú újságíró urak iránt volt némi tekintettel, nehogy majdan halhatatlanná tegyék. Így történt azután, hogy sokan nem jutottak az első csoportba, de körül-belül 450 embert érte az a balszerencse, hogy csoportjának száma a 16—34 szám között változott, a mi által legelsőben is azt a szomorú eseményt szenvedte át, hogy szemé láttára indult el 400 pályatárs Velence

kénytelenek lesznek adóságokat csinálni, hogy rengeteg adóikat kifizethessék.

Annál pedig vizásabb állapot nem képzelhető, mint hogy az állam adósa legyen polgárainak, a kiktől pontosan bekövetelt adóját, de a tőle felvett kölcsönt kifizetni nem akarja, mert magasb állami szempontból megakarja akasztani a milliók forgalomba hozatalát holott még magasb szempontból szemlélve, — e ténye által csak megmentené a gazdalkozósságot a fizetési-kép-telenség és tönk veszélyeitől.

Meggyénkben a regále-tárgyalások simán és gyorsan folynak; itt tehát panaszra nincs ok e szempontból. Ha a pénzügyminiszter tekintetbe venné Bácsmegeye idei rossz aratási viszonyait, s tekintetbe venné, hogy egyáltalán semmi akadály se forog fenn a váltás-összegek megállapítására nézve, — könnyen találhatna módot arra, hogy regále-tulajdonosainak mihamarab pénzükhöz jussanak.

POLITIKAI HIREK.

* A Duna-gőzhajózási társaság ezidőszertini igazgató-sága a legkevesbe sem találja gyönyörűségét amaz elkészített polemiában, melyet az odaváló „vezető“ hirlap a magyar kereskedelmi miniszter Baross ellen folytat a társaság állítólagos érdekében. A társaság és a magyar kormány közt függőben levő ügy sem áll oly kétségbeesetten, mint a hogy az illető lap, mint a társaság főgazdájának protektora elhittetni szeretné. Sőt inkább reménylik, hogy már a legközelebbi jövőben megtalálják a modus vivendi-t s barátságosan meg fognak egyezni. A gyűlölködő hirtörzések csak magának az ügynek árthatnak s ha azokat folytatni fognak, kénytelen lenne a társaság határozottan kijelenteni, hogy ő ezen publikációktól kezdve óta távol áll.

* Az állami közigazgatást behozó törvényjavaslatok elsője — érdekelt megyei körökben elterjedt hír szerint — az lesz, a mely az árvások teendőit a kir. bíróságokra fogja bízni.

felé a közönség zajos éljenése s szerencse-kívánata közepett, holott neki csak egy óra mulván kongattak meg a vasuti indító haragot. — Egy óra mulván már megfogyott az újonc közönség, belefáradt az éljenésbe, nem kívánt annyi szerencsés utat; s minden ember arra gondolt, hogy vajjon hol jár most az első vonat?

Hol jár? — Learatja minden indóháznál a közönség lelkesedését, elviszi a mindannyiunknak szánt éljenéket s tetejébe fölési a restauráció összes ételkészletét.

Amerre megy, — mindenevel magával viszi — a váltig növekedő dragságot s étel, ital-keresletet.

A második vonat már csak a tatárjárásra emlékeztető szomorú pusztulást találandja s kétségbeesett kellner-ek sralmas ábrázatából olvashatja ki, — gyomrának aggasztó jövőjét. Az első vonat vigan dübörög tova, utasai, — bár összezsuffolva, de teli gyomorral viszonzozák a közönség köszöntéseit; — a másik vonat, összesült embereivel, étlen-szomjan, mindenkéül elhagyatva kíséri messze távolban vig czimboráját, s busan zakatolja: »tovább-tovább!»

Az első vonat olasz földön még csak megőrizte a centesimo ismeretlen mennyisége iránti tájékozatlan voltának titkát, — s a fahinok, signore- és signorik hűségesen váltogattak a 20 francos aranyokat. — A második vonat publikuma már várva-várt áldozat volt, melyet a derék olasz vendégfogások ételmaradékai elfogyasztása végett tart karokkal vártak, hogy egy-egy zsemlyéért elfelejtessenek a 10 francos aranyból 5 franc s 60 centesimónál többet visszaadni.

Ámde az 5 franc s 60 centesimo olyan súlyos s változatos pénzmennyiséget képezett, hogy közülük sokan igen örvendünk a fölött, hogy többet nem adtak belőle, — mert az olasz vasut 25 kilo szabadsúlyánál többet nem engedélyezett. — Egyébiránt az a sors különös kegyelme volt, a ki még ily körülmények között is hozzájuthatott egy szelet sonkhöz, avagy egy pohár sörhöz.

Leirhatatlan az a tolongás, vetélkedés s kapkodás, a mi egy ily vasuti vendégloben végbement, az első vonat által visszahagyott ételmaradvány után. Már most azután tessék elképzelni, — hogy milyen jökevény s milyen kedélyes egy társaság lehetett ott 450 ember, 25—25-önként az ő csoportvezetőjével egyetemben, midőn a tájéktól változatos szépségeit egy száraz zsemlye elfogyasztása mellett élvezhette végig!

Ezer a szerencsénk, hogy a rendezőség satrikus nyugalom-

* **A delegációk határozatala és hadsereg.** A hivatalos lap mai száma közli a delegációk határozatait. A hadsereg rendelti lapja pedig közli azokat az intézkedéseket, melyek a delegáció határozatainak folyamán készültek. E szerint a 10-ik hadtest parancsnoksága ez év október elsőjénél Brunnól Przemysliba megy át. A hadsereg kebleiben történt második nevezetes változás az, hogy a gyalogság és a vadász-csapatok hadi állománya szaporodik. E szerint a béke idejére az ezredhez beosztott utász-tiszt háború elején is megtartatik. Továbbá a gyalogezredek hadi állománya 28, illetőleg 86 emberrel, a trollo vadász erőd hadi állománya két tiszttel és 60 emberrel szaporították. A lovas-eredek létszámát pedig 36 emberrel és 34 loval csökkentik.

* **Tisza Kálmánról** írják a „N. Fr. Presse”-nek Budapestről: Tisza miniszterelnök a tengeri fürdőből való visszaérkezése után, de mindenesetre az országgyűlés megnyitása előtt nagyváradi választói előtt megjelenni szándékozik, hogy ott — mint szokása — a politikai helyzetéről s az országgyűlés legközelebbi teendőiről nyilatkozzon. Tisza ez alkalommal meg fogja ragadni annak határozott kijelentését, hogy immár az ő nevére szerint is bekövetkezett a közigazgatás államotársának, illetőleg gyökeres reformjának abszolút szükségessége. A dolog természetesen felszökken, hogy Tisza a reform határaitól és módjairól is fog nyilatkozni. Ebben a tényben — a nevezett lap szerint — a legjobb bizonyíték rejlik annak, hogy Tisza nemcsak, hogy nem akar a reform elé akadályokat gördíteni, hanem azt személynök teljes tekintélyével támogatni szándékozik. (Tisza miniszterelnök nyilatkozata annál érdekesebb lesz, mert ő mint régi munitézipalista még ez év május 4-kén is, ebben az értelemben nyilatkozott.)

Külgügyi szemle.

A szerbiai események. Milán király f. hó 23. reggel nyolcadfél órákor Belgrádba érkezett, Gruc miniszterelnök és külügyminiszter, Belimarkovics régens és Markovics ezredes kíséretében. A pályaudvaron megjelentek; Sándor király, Protics régens, Csirics szárnysegéd, az összes miniszterek, a külföldi diplomaták, Mihály metropolita, Teodózius exmetropolita, a főpap, a tisztkar és a városi képviselőtestület. Milán leszállva a vasuti kocsiról, megölelte és kétszer megcsókolta fiat, ki nagy örömmel fogadta atyját. Ekkor Mihály metropolita mutatta meg magát, mint új metropolita. Milán, a nélkül, hogy Mihálynak szemébe nézett volna, éles hangon majdnem egy negyed óráig beszélt a metropolitához és a következőket mondta:

„Üdvözlöm Eminenciát, mint Szerbia metropolitáját. En távol hazamúlt bejárta a szent földet, Jeruzsálemet, Damaszkust és még több várost. Mindenütt, hol megjelentem, mint igaz vallásos ember, első teendőmnek ismertem, hogy templomba menjek. Ide hazamba is, mint zarándok jöttem, hogy viszont-lássam fiamat, hazámot, népemét. Kivonom, hogy Eminenciád hazánk, nemzetünk, egyházunk javára áldatosan működjék. De megköveteltem fiám, Sándor király nevében és mint atyja, hogy az általam kitűzött elveket, melyeket Sándor királyra is áruháztam, híven kövesse, a multban tet hibájába vissza ne essék, s azt helyre hozza.”

Milán beszéde a jelenvoltakra megdöbbentőleg hatott. Mihály lejutott csak annyit mondott: „Köszönöm.” — Milán ezután Teodózius metropolitához fordult és a következőket mondta:

„Köszönöm, hogy fogadásomra megjelent. Sajnálatlalt vettem tudomásul, hogy Eminenciád visszavonult. Kérem legyen szerb hazánknak jövőben is jó fia, én biztosítottam állandó jóindulatomat.”

Teodózius halásan köszönte meg a barátságos szavakat, mire Milán kezét nyújtotta neki. Az exkirály ezután a miniszterekhez, a külföldi diplomatákhoz, a tisztekhez fordult s mind-egyikkal barátságosan kezét szorította.

Uralkodók találkozása. Utolsó időben arra akarták rábírní a cárt, hogy akkor jöjjen Berlinbe, a mikor ott lesz Ferenc József király is. A cázr azonban hajthatatlan maradt és kijelentette, hogy csak az osztrák-magyar uralkodó látogatása után akar találkozni Vilmos császárral.

mal türte nyájának kifogyhatatlan szidalmait, különben még az a gyönyörűségnek se lett volna meg, hogy amugy magyar miskánan kikaromkodjuk magunkat.

A rendezőség... De hát hol is volt az, kikből állott, mi fán termett?

Csoportvezetőink passionatus utazók voltak, a kik sziveségből engedtek meg, hogy elfoglalt társadalmi állásuk mellé a csoportvezetői cím méltósága is hozzáfűszessék.

Tisztelet a kivételnek, de legnagyobb részben derék phlegmatikus gentlemanok voltak, a kik szentül azt hitték, hogy az olaszok és francziák most napestig abban izadnak, hogy a magyar nyelvet elsajátítsák, eleget teendők az ő nemes kívánságaiknak.

Egyebekben pedig volt gondjuk arra, hogy jól és kényelmesen utazzanak, s lelkeire kötötték 25 emberüknek őket szem elől nem tévesztetni, nehogy eltevéledjenek valahol talianvilágban s lemaradjanak a vonatról.

Azonfelül nem vették azt se rossz néven, hogy csoportjuk kelő információt szerzett magának valamelyes uton-módon arról, hogy hol mi fog történni, s velők is közölték, mert e nélkül ök vajmi keveset tudtak volna a jövőben történendők felől. Egyébiránt sok tudni való nem volt.

Az ut Velenczéig 24—25 órat vet igénybe, a mely alatt zakatoló barkáink tőlük telhető kényelmetlenség — füst és szennyel halmozták el vendégeiket, s iparkodtak jobbra-balra való döcögéssel s himbálózással tenni jó hosszúvá az éjt s kívánatossá a majdnem lehetetlenné vált alvást.

Mit kellett mindezen fölül tudnunk. Ah — hiszen elég volt, — s boldogja tesz az a gondolat, hogy már másnap d. e. 11 órákor a csónas városba, a lagunák világába, — a titokzatosan szép Velenczébe jutunk, a hol egy tekintet feledtetni fogja velünk az ut minden fáradalmat, s egy órai időzés a Szt.-Mark téren minden a jövőben érhető kellemetlenségért kárpótolni fog.

Ezt az egyet tudtuk jól s még sem elég jól, mert d. e. 11 óra helyett d. u. 4 órákor érkezünk Velenczébe, hogy onnan Milanó felé vegyük utunkat.

Velenczében tehát 16 órat töltöttünk. Erről a 16 óráról azonban sok órán keresztül fogunk beszélni. — Hadd beszéljék róla most is egy-két percig.

(Folyt. köv.)

„Szerbia megmentője”. A cél külön kihallgatáson fogadta Persiani belgrádi orosz követét, ki átnyújtotta uralkodójának Sándor szerb király sajátkező iratát s azután Szerbia és Bulgária jelen helyzetét esetselte. Sándor király iratában a cárt Szerbia megmentőjének nevezi s arra kéri, hogy Szerbiát továbbra is hatalmas védelmében részesítse.

Francia kéme Olaszországban. A Gazzetta di Torino jelentése szerint a közeli Susában elfogtak három alruhába öltözött francia katonatisztet, akik az ottani erődítéseket kémlelték.

Mihály áldása.

Tehát megmáshatatlannul elhatározott, bizonyos tény, hogy Milán király megtalálta Kanosszáját s késznek nyilatkozott, ideérkezve, a mi minden pompa s ünneppel hivatalos fogadtatás mellett fog történni, azonban kimutani Mihály metropolita iránti tiszteletét. Az exkirály meg fogja szakítani a pályaudvartól a konakba vezető utat, utközben betér a szt. Háromságról nevezett templomba, hol már vár rá Mihály, s hol az egykor általa hivatalából elűzött és azóta neki daczára minden jogába és méltóságába visszahelyezett főpap kezéből fogja az áldást fogadni. Kézfel fogható dolog, hogy Mihálynak ez az áldása egy Bileám-áldás. Kit Bileám megáld, — mondja az irás, — az meg van átkozva és a kit megátokoz, az meg van áldva.

Az exkirálylyal, ki trónt és országot oly sajtáságosan elhagyott, valóban nem történetelt nagyobb megaláztatás annál, hogy fejére képmutató jóssággal és irtalmatlansággal ama kezek ereszkednek áldólag, melyekről tudja, hogy legjobban szeretnék őt nyakon ragadni és megfojtani.

Milán éppen virtuóz módon értett hozzá, hogy magának mindenütt ellenségeket szerezzen; hiszen meg azt is keresztülvitte, hogy még Garasaninnak is, a ki pedig egész életét és cselekvését, gondolkodását és lényét valóságilag befelontta a fejedelmi barátja iránti szeretetbe s hűségbe, végre neheztelve s lelke mélyében elidegenedve kellett tőle elfordulnia. De oly benső gyűlöljő és rosszakarójá, mint Mihály metropolita volt mindenkor, még sincs az egész világon.

Az a német császár, kinek Kanosszában a saját felségét porba dobni s az egyház szolgálja előtt oly mélyen megalázkodni kellett, legalább oly férfival állt szemben, ki a hármias koronát viselte fejen, és világi, társadalmi rangban vele, a császárral, legalább is egyenértékű volt; Milánnak azonban oly ember előtt kell térden, fejet hajtania, a ki alattvalója volt, kit ő maga fenytített s büntetett, maga tett le és űzött ki az országból.

Mégis megtörténik s ma örül és boldog az Obrenovics-ház, ha protecciójában részesíti Mihályt és szószólója a hatalmas császárnál, hogy ez, ki ne tagadja az Obrenovics-házat és Szerbiát át ne adja az ő „egyetlen” barátjának, Petrovics Nikita Nyegusanak.

Es még egy díjat tűzött Mihály Milánnak önmegalázására: Milán választás Natáliától, alakilag bár szabálytalanul keresztülvitte, lényeg szerint azonban mégis érvényesnek fogja elismerni. Különös és elég tragikus: Milán azt a szegény asszonyt is, ki valamikor Isten és világ előtt az övé volt, ki egyetlen gyermekének anyja, belevonja a lealacsonyításba, melyet ő maga szenved; Mihály áldása a nő átka. Most már az egyetlen boszúja sem lesz meg, mely után sóvárgott; nem tartózkodhatik Milánnal egyidejűleg Belgrádban és a közös gyermekük szívéhez való jogot nem perelheti el tőle ott a helyszínen. A szegény gyermeknek, a sajnálatra méltó fiatal királynak szívből kívánja mindenki, hogy kíméljék meg a kínos jelenetől, miként szálói közt választott bíról fellépnie s kijelentenie kelljen, hogy kettőjük közül végleg melyikhez hajól a szíve.

Regenség és kormány teljesen távolállnak e család drámától, egyedül a metropolita kezében van a dolog nyele, ő a tulajdonképeni uralkodója Szerbiának és ez órában kezeiben egyesíti az összes egyházi és világi hatalmat. Azaz, nem tulajdonképen ő, hanem Persiani úr, kinek ő akarata s ellenállás nélkül készsége fabájja, ki őt inspirálja s minden cselekedetét vezeti. Teljesen bizonyos, feltétlenül tagadhatatlan tény az, hogy Moszkvában, vagy Tiflisben, Varsó vagy Odeszában ma nem engedelmessékednek szolgáló módon a cázr parancsainak, mint Belgrádban. A radikálisok ezerszer kijelentették az „Ödjek”-ben és díjmentes sürgönyökben, hogy ök sem orosz, sem osztrák-magyar politkák nem űznek, hanem tisztán szerb-nemzetit; az igazság az, hogy ök egyáltalán semmiféle politikák sem űznek, hogy ök éppen nem tolnak, hanem csak tolatnak és egyszerűen azt hajtják végre, a mivel Persiani úr Mihályt, ez meg őket megbizja.

Ilyen Mihály metropolita áldása.

Ennek kiegészítésül közöljük a táviratot, melyet a „Pester Correspondenz” bizalmi embere küldött. Ez következőképp hangzik:

„Milán király magához tért s újra megtalálta férfiúi méltóságát; az utolsó órában azt űzente ide, hogy egész határozottan lemond arról, hogy Mihály áldását a megérkezési állomástól a Konakhoz vezető ut megszakításával a Szt. Háromság-templomban fogadja. Miután a visszavert metropolita súlyt helyezni látszik arra, hogy a királyra, egykori urára, sajátkezőleg adja az áldást, jelenlék meg ott, hol az ország többi méltóságai fogadják a fiatal király kíséretében az utóbbinak atyját. Mivel Persiani úr e pillanatban nincs kéznél, hogy mérvadó

tanácsot adjon, a főtisztelendő Mihály metropolitának, ki Persiani nélkül csak egy gyámoltalan s tanácstalan aggyastján, nem marad egyéb hátra, mint hogy Milán királyra az eredetileg tervezettül s programszerűleg megállapítottul kevésbé lealázó módon adja áldását a király atyjára. Azért mégis csak „Mihály áldása” marad az és bizonynyal meg fogja tartani bileámi karak-terét.

Ehhez a következőket jegyzi meg a „Pester Correspondenz”:

Véleményünk szerint attól függ, hogy Milán király mily fokú bátorságot hozott magával keleti vándorlásából. Ha valahol, úgy a keleten áll e mondas: „A bator a világ.” Azzal az eggyel mindenesetre tisztába jött, hogy dinasztijának és országá függetlenségének az osztrák-magyar monarchián kívül nincs egyetlenegye ösztönös barátja sem. Valjón elég bátor lesz-e, hogy mint fiának becsületes atyja ezen tudomása szerint cselekedjék?

Megyei s helyi hírek.

* **Személyi hír.** Felső-Moys Sándor miniszteri tanácsos és a helygömbnyiszteriumban a városi osztály főnöke csütörtökön este városunkba érkezett. A vonatnál várta Sándor Béla főispán és dr. Csibás Benő polgármester.

* **Kinevezés.** A zombori trvsék elnöke Csernus Márton kulai járásiőrjáti szolgálataidól H. oszt. hivataloslag lépette elő.

* **Névmagyarosítás.** A helygömbnyiszterium megengedte, hogy Galuska Gábor bajai lakos vezetéknevét Várkonyira magyarosítsa.

* **Kinevezés.** Az igazságügyminiszter Horovitz Sándor szabkai törv. joggyakornokot innokká nevezte ki.

* **Magyarok Londonban.** A turin-páris kirándulás tagjai közül 110-en Párisból egy csoportban átrándultak Londonba. Ejjél után egy órákor ülték Dieppelen egy nagy tüzsfutó hajóra s így indultak el. A csatornában vihar érte őket, a zápor szakadt, a szél fújt s a kis hajót ide oda dobálta. Egyszerre a kerék eltorított s a hajó teljesen a vihar maradtára lett. Nagy nehezen, négy óra alatt, kijavították a kereket s tovább mentek. Másnap déli 12 óráig hánykolódtak a tengeren s csak ekkor érkeztek kikötőbe, New-Haverba. A szenvedők közt voltak: Komjáthy Béla, Abányi Emil nevelő, Várady Antal nevelő Zomboriból Szilágyi Mór ügy. nevelő s különösen az asszonyok nagyon odáig voltak. A társaság friss egészségesen visszérkezett már.

* **Égő vonat.** F. hó 23-án este a Gombosról jövő vonaton tűz ütött ki. Szónta és Prigl. Szt-Iván közt észrevette a vasuti ór a tüzet s jelt adott, mire a vonat megállt. A vonatvezető a többi kocsikat otthagya az égő kocsiaval berohogott Prigl. Szt-Ivánra, hol mindjárt hozzálátott az oltishoz. De a serény munkálatok dacára a kocsit s a bennelevő 100 mtrm. kender a tűz marokkává lett. A vonat 1 órai késéssel megérkezett Zomborba.

* **Óriási vihar dühöngött** f. hó 24. d. u. 5 órákor Almáson. A vihar oly nagy volt, hogy — mint levelezők írja — a háztetőket leszakította, a fákot tövestül kitépte vagy felébe törte, sőt az embereket is magával ragadta. Velóságos ideletnapja volt ez; gyermekek, fák, kövek röpültek a levegőben. Fel 8 órákor abban hagyott a vihar, s csak akkor látták, mily óriási pusztításokat vitt véghez. Embereket is esett áldozatul; egy Weigand György nevű paraszt akkor esépet, a eséplést felé kellett szakítani és a eséplők a gép mögé húzódtak, hogy védte legyenek; a vihar felöntötte a gépet s három embert agyonütött; a Rudits uradalomhoz tartozó Juliska major istállója a vihar következtében összeomlott és 2 embert temetett el. A „Lötö” közelében egy asszonyt s annak gyermekét a szél a vízbe kergetett s a szerencsétlenek belefuladtak; egy Eczet nevű paraszt legény hazahajtott a mezőről; a szél felöntötte a kocsit, mire a lovak megbokrosodtak, s a szerencsétlen legényt összetaposták; most halálan van. — Az izgatottság, félelem és kétségbeesés általános. 800 ház pusztult el A kiesépet gabonát a szél széterőste, a háztetőket lerantotta, a temetőben és az utcákban levő kökreszettek ledöntötte. A kár százezer forinttra rúg. Ilyen viharra a falu vénei sem emlékeznek, csak 1843-ban volt ehhez hasonló nagy vihar, de az öregek állítása szerint korántsem volt ily erős. A babonás nép most attól tart, hogy a vihart kolera fogja követni, mert 1843-ban is a vihar után kolera támadt.

* **Egy toloncz felolvasása.** Tegnapelőtt átkísérték városunkon egy kassai henteslegény. A városban kis pihenőt tartott. Néhány kíváncsi burger mindjárt meg tudta a városi örmestertől azt, hogy nevezett mesterségre néve hentes. Városi hentesük mindjárt hozzá is mentek áldozták, s hogy a kellemes a hasznossal egybeköszök szakszerű tudományos beszélgetésbe ereszkedtek az idegen szakfőrival, ki őket minán a vidéki sonkakészítéstől lenézőleg nyilatkozott, a kassai sonkakészítéstől eladást tartott s beavatta az otlétlököt a sonka készítés művészetébe. A hálas hallgatóság megjutalmazta a jeles kollégájukat egy darab zombori sonkával, melyet ő orok emléklül etetni igért, de — mint értesülünk — megdöngölte a dolgot, és helyesebben találta azt még Zomborban elfogyasztani.

* **A zónadíszhabás életbeléptetéséhez.** A t. e. utazókönzés figyelemzték, hogy az év augusztus hó 1-én életbeléptő vonalszakasz jegyek, valamint mindazon idegen vasutak állomásra szóló közvetlen menetjegyek, a melyekre ily jegyek eddig fennállottak, egyelőre úgy, mint eddig, csak a vasuti személypénztáraknál, valamint a m. kir. államasutak budapesti (Hungária szálló), és bécsi (Kärnthnering, Grand Hotel), továbbá aradi, brassói, eszaki, fümeli, győri, kassai, kolozsvári, miskolci, nagyváradi, szabadkai, szegedi, zágrábi és zimonyi menetjegy-irodáiban kiadhatók. — Megjegyeztetik egyuttal, hogy a szomszédos forgalmu menetjegyek az utazókönzésnek kényelme érdekében oly szöveggel láttattak el, hogy azok úgy az illető állomásról a szomszédos vonalszakasz állomásaira, valamint viszont való utazásra is használhatók, továbbá, hogy ezen jegyeket nem kell a személypénztáraknál helybeléptés végett felmutatni. Így tehát az elutazásnál a visszautazásra szóló jegy, vagyis mindjárt két jegy váltható, miáltal a visszautazásnál azon kellemetlenség, hogy az utas utolj

a pénztárhoz forduljon, teljesen elosik. Tudomásra hozatik továbbá, hogy egy a személypénztárnak, mint a fentebb említett menetjegyjárodákban a szomszédos forgalmú jegyekből egyszerre tíz darab is váltható. A t. e. utazóközlőnek saját érdekében ajánlatik, hogy az említett kétrétdélbeli borenzést főképp vasár- és ünnepnap kirándulásoknál vegye igénybe, különösen azért is, hogy az ily napokon előfordulni szokott nagyobb telonságú a többszöri jegyváltásoktól megkíméltessek. Itt megemlítjük, hogy „Szakszmenetjegy árak” („Zonen fahrkartenpreise”) című allat a magy. államvasút, zagorjai vasút, kassa-oderbergi, magyar-északkeleti, arad-temesvári és szamosvályi vasút összes állomásair egymás közötti viszonylatait felölő kis zsebrétű díjszabás most került ki a sajtó alól. A füzét ezölja a közönségnek a fizetendő menetdíjak iránt gyorsan és könnyű módon tájékoztatást nyújtani. A nagy közönségnek szánt e „Szakszmenetjegy árak” című füzetet Ocskay Gusztáv és Somogyi Henrik csináltak. E füzetekben foglalt összes számadatokat hivatalból felülvizsgálták. A négy ívre terjedő kis zsebrétű díjszabásban 150.000 viszonylat, továbbá a 14-ik zsonabeli, valamint azon állomások is, melyekre utasítászerűleg két szakaszjegy váltandó, azokivül a Budapest környékére szölő külön viteldíjmérséklések, végre pedig a fizetendő podgász és egyéb illetékek is benn foglaltatnak. Egy füzét ára 20 krajczár.

*** Kisdnevelési kiállítás.** Az ungvári agyagipari vállalat számos majolika- és terrakotta gyermekszobrocskát állít ki; részben különböző nemzeti jellegűeket. Batizfaly Soma dr. a gyermekek elgörlölésére és azok gyógyítására vonatkozó számos érdekes fényképet, fősztmintát és eredeti műveket állít ki. Zahora József szőlőnapi gyermekjátékkészítő műhelyből az eredeti gyermekjátékok egész serege lesz bemutatva, különösen számos állatalkas s egy teljes lakoház. Görög István szoptató üvegeket, tejhémérték, különféle lázhőmérőket, stb. állít ki. — Frim Jakab, a helyiek intézetének igazgatója, az intézetben használt burokot, taneszközöket s a helyekre vonatkozó néhány magyart művet mutat be. — A m.-szegedi Erzsébet kisdnevelő-egylet feltüntetett intézetét, szemléltető tárgyaival, foglalkoztató eszközeivel és fényképekkel. — A kiállítás gazdasági bizottsága e hó 25-dikén, csütörtökön, d. u. 5 órakor a kiállítás helyiségében (Kerespesti u. 9. sz.) ülést tart.

*** Körözött lakatossgéd.** Borza Barnabás szabadkai ill. lakatoslegény rossz fát tett a tüzre Szegeden. s a miatt most bünyádi eljárás van ellene folyamatban. A vizsgálat már teljesen befejezött és a bünyádi letargyalásokhoz nem hiányzik más semmi és senki, mint Borza Barnabás, a ki ismeretlen utakon barangol. A szegedi feny. törvényszék a „Rendőri Közlöny” legutóbbi számában körözött Borzát a ki 20 éves, r. kath., magas, erős-termetű ifjú; arca hoszas, arczina barnás, haja gesztenyészínű, homloka arca széles, ruházata póriás.

*** Táncz-bárbaj.** Fölötte mulatságos párbajog van készülőben Komáromban. Két tánczmeisternek akadt egymással beesületbeli elintézi valója, de szerencsére mindkettőnek több esze van semhogy olyan módon menének egymásnak, a mi által nagyobb kár eshetnék a testi épségükben. A különös lovasog így története ez: Ludasy tánczmeister már régóta állandó tánczestere Komáromnak s Terpsichore szolgálatában nem csekély érdemeket szerzett. Némi joggal is hivatozik arra, hogy a város falúsága tulajdonképen neki köszönheti a táncz művészetében szerzett ügyességét. Most azonban veszélyes versenytársa akadt Marosy L. tánczmeister személyében, a ki letelepedvén Komáromban, olyanféle hirdetéssel vonta magára a figyelmet, hogy majd megmutatja ő, hogy ki az igazi táncos és hogy alkalmat fog adni a közönségnek, hogy különbséget tegyen tánczestere és tánczestere között. Nagyon felháborította a a kéréked Ludasy s rohanva rohant a „Kom. Lapok” szerkesztőségébe, a hol elpanaszolván a baját, kirratva az újságba, hogy ő életre-halálra párbajt akar vívni Marosyval, de nem puskával, se nem késsal, hanem a lábával fogja vetélytársát legyőzni. Kihívta Marosyt, hogy táncolják el, hogy ki hál a legény a talpán, meg a lábujja hegyén. Hogy Marosy mit felelt, arról még nincs hír, de annyi bizonyos, hogy okosabb fajtája ez a duellumoknak, mint a melyikben vér folyik.

*** Paraszti dráma.** Hísei: Eggerszegi Péter 24 éves, községi cész és neje Bani Rózi, a ki most 20 éves. Csak a mult ősszel keltek össze, de házasságukon mint nekünk írják, nem volt isten-áldás, gatlotta boldogságukon legfőképpen a fiatal asszony apja, anyja, Bani István, esordás. Miért, miért nem, a szülők nem akarták engedni, hogy a férj, Eggerszegi Péter együt őhessen a feleségével. A jogában sertett férj többször kifakadt, de akaratának nem birt érvényt szerezni, mert gyenge, vézna emberke volt. Annál inkább élt és érelődött kebelében a bosszu, melynek előbb a fiatal asszony s aztán ő maga esett áldozatul. E hó 21-én, vasárnap Bani Róza megfölte az ebédet s aztán kivitte apját és férje számára a mezőre. Az ételt a delelőn el is koltotték. A kis menyecske gondatlanul, mit sem sejtve, tért vissza a falu felé. Eggerszegi utána lapodzott s észrevétlenül kétszer hátha lötte pistolyával. A menyecske öszerogyott, a gyilkos futásnak erredt. Egy asszony, ki távolból szemlélője volt ez esetnek, elrémülve, lelékszakadva futott be a faluba a csendőrhöz, hol elbeszélte a látottakat. Két csendőr a gyilkost, özöbe vette. Újában egy kutat talált, hol leült, gyorsan levette az eszmáját, dolmányát s mielőtt a csendőrök oda értek volna, beleugrott a kúba. A csendőrök már csak a holttestét találták.

*** Legnagyobb szerencséje az embernek kétségivül a jó emésztés, mert csak így írható meg a testnek egészséges, életkepes állapota. Az emésztés zavarái általában a gyomor bajai általános betegségei az emberiségnek s tudományosan is be van bizonyítva, alapjai ezek sok más és komoly betegségnek. Fájdalom, lehetetlen volt sokáig általános gyógyító szert találni e betegségek ellen, a mig Warner Safe Cure jeben felfedezték azt az orvosságot, mely a betegségeket gyökeresen meggyógyítja. Sok ezer ember gyógyult meg általában s gyógyul folytat. Így pl. Náródyi Borask asszony, pilgrimi (csehországi) hátulajdonosnő, azt írja, hogy Warner Safe Cure je teljesen megszabadította őt öt éves gyomor-bajától, mely ellen minden egyéb orvosság hiábavalóan bizonyult. A ki meg akar gyógyúdni arról, forduljon levéllel az említett asszony-sághoz. Ara egy palacknak 2 frt. Kapható Galle Emil és Ronay E. gyógyszerész utraknál.**

VEGYES HIREK.

*** A berlini houndf-ok tíkalból.** Egy emeancipált gondolkodású fiatal berlini hölgy nemrég feladatult tüzte ki magának nyomára jönni annak, hogy a porosz főváros hölgyvilága napokint mennyi zseppiszort fogyaszt el. Ehből a czéhből több előkelő üzletben tudakozódott, melyek készségesen szolgálták neki felvilágosítással. Az illetékes üzletek által szolgáltatott adatokból kitűnik, hogy Berlinben naponta 202 kilo rizspor, 117 kilo piros festék, 61 1/2 kilo szemöldök festék, 50 kilo ajksír, 29 1/2 kilo glycerint és 15 kilo Cold-Cream-t vásárolnak. Így tehát az évi szükséglet;

73.780 kilo rizspor, 42.705 kilo piros festék, 22.356 kilo szemöldök-festék, 18.250 kilo ajksír, 10.865 kilo glycerin és 5.775 kilo Cold-Cream. Mindez összesen 173.681 kilo azaz 1736 metermáza „szépség”-et tesz ki.

*** A holt ember esontja.** A-Vereczkén (Berem.) és környékén nagy mértékben dühög a vérhas. Egy boszorkány bírben álló ven asszony a szögny és művelten orosz lakosokkal elhitette, hogy megmenekülnek a vérhasból, ha egy eltemetett halott esontját porrá törve vízzel felkeverik s ezt a vizet isszák. A nép — mint lapunknak írják — egy éjjel fel is asott egy sirt s a halottat felbototta, azonban az öreg asszony azt mondta nekik, hogy a halottnak most nincs ita s zive, tehát nem jó a esontja sem orvosság, hanem majd két hét múlva ismét ássák fel, akkorra meg lesz a zive. Ugy is történt, de időközben a halottág értesült a gonoszok tetteiről, meglepte őket a második felásásnál s a több bűnösöket összefogdostatta.

*** Papirosbánya.** New-Yorkból a következő különös hírt jelentik: Egy Palmer Henrik nevű vállalkozó Ördengstör közelében, arany után kutatva, oly agyagos földre akadt, mely tele van rostos anyaggal. Palmer, ki fiatal korában papirgyárban dolgozott, kísérletet tett, vajjon nem lehetne-e ez az anyagot pótlékul használni a papirgyártásnál. Kísérlete sikerült. Jelenleg az anyagból napokint 100 tonnát szállítanak.

*** Kutya a törvényszék előtt.** Meissenben a minap sajtóságos ügyet tárgyalat a törvényszék. Egy lakos ugyan is panaszt emelt egy kereskedő ellen, hogy kutyája az utczán megharapta. A vadlott azelőt védekezett, hogy másnak kutyája volt, mert abból a fajból való kutya sok van a városban. Erre a panaszos kijelentette, hogy hármikor megismeri a kereskedő kutyáját, mely őt megharapta. A törvényszék erre szégségesnek látta „előállítottani.” Be is vezették az állatot, s a bíró felöltö a kérdést a panaszoshoz, hogy ez a kutya-e az, mely megharapta őt? A panaszos „igenet” válaszolt. Erre a törvényszék felmentette a vadlottat, mivel szándékosan más kutyát „állított elő”, s így bebizonyodott, hogy a panaszos, a mint a törvényszék előtt, ugy akkor is, mikor a kutya megharapta, az állatot félreismerhette, s a kereskedő kutyájára fogta a vétséget.

*** A nép bosszúja.** A Czás írja a következő esetet: Pallunai katolikus püspök néhány napal ezölött keresztül ment Kovno, lithvániai városban. A pályaudvaron a hívők nagy sokaság gyűlt össze a fopap fogadására. Mikor a vonat tovább indult, a püspök komornikja fel akart ra ugrani, de egy esendőr visszatartotta. Ekkor a esendőr és a komornik czivakodni kezdtek, miközben a tomeg a komornik pártjára állott, rárohant a esendőre és egy elverte, hogy pár percz múlva meghalt.

Közzgazdaság.

— **A gabonapiacról.** Telyesen függetlenül a külföldi gabonapiacok magatartásától, minálunk a gabonárak egyre emelkednek. Szombat óta a buza 40 krral, a rozs 50 krral drágult és a tavaszi buza jegyzése maholnap megközelíti a 10 frtot. A a gazdálközségre az árak ilyetén alakulása mindenesetre csak örvendetes lehet, mert kétségtelen lévén az ideit termsé fogyatékos volta, legalább a jobb árak fognak számára némi recumpenziót nyújtani. Minél előbbre halad az aratás, annál bizonyosabbá válik, hogy az ideit termésünkbeli azek egyekély fölösleges marad kivitelre. Legföljebb a tavalyi készletek azek, a melyek a kivitelre tekintetbe jöhetnek; de mivel a nyugati fogyasztó államok természé kielégítőnek igerkezék, kérdéses, vajjon egyáltalában igénybe veszik-e termékeinket. S ha ily kedvezőtlen kiviteli kilátások között a gabonárak egyre emelkednek, ezt nyilván csak az a megfontolás okozza, hogy maguk fogyasztása eléggé jelentékeny, hogy fölhasználjon egy gyöngye közepérmést. Az előző években hasonló viszonyok talán nem eredményeztek volna akkorra áremelkedést, mint a minőnek most vagyunk tanui; de figyelembe veendő, hogy a romániai buzára vetett prohibítiu természetű vám megfosztja malomiparunkat annak lehetőségétől, hogy a csekélyebb minőségű és oleőbb román buzát használja föl keverésre a lisztgyártásnál, s mivel ekként a malomok kizárólag hazai termékre vannak szorulva, nemcsak a finomabb minőségű, hanem a közönségesebb fajtájú buza is jobb keresletnek örend részkülről. Ez okból a jelenlegi áremelkedést nem volna helyes pusztán spekulatív működés muló jelenségének tekinteni, sőt valószínűleg látszik, hogy a magasabb árak állandósulni fognak. Végül ideiktatunk, egy kis számszóró összeállítást arról, hogy az aratás kezdete óta a gabonárak mennyivel emelkedtek. Jegyeztetett ugyanis:

	Junius 25.	Julius 23.
Buza (tiszávidéki)	7.15—7.35	8.95—9.15
Ros	5.90—6.10	7.10—7.30
Zab	5.40—5.80	6.50—6.75
Tengeri	4.65—4.70	5.25—5.35

„Azienda”.

Azon sajtóságos üzelmekről, szölő legújabb tudósítás óta, melyekkel a francia-orosz „Azienda” vezetői foglalkoznak, fordulat állt be az ügyben. Az uraságok hirtelen még igen sapanyanak találtak a szöllöt s a már formalisan bejelentett szüretet az év végére halasztották.

Hogy ezt nem szivesen tették, az bizonytal önmagától érthető; nagyon jól esnek a „macherék”-nek a „Phönix”-nek, vagyis inkább klientelájának vérevel eszközöndő transzfüsió segítségével a regenerátión, s nem szivesen mond le az ember oly előnyökről, melyeknek elérhetését a saját intéznetül, ennek népszerűségére és gyarlóságára való tekintettel, soha sem várhat.

Nos tehát ez a halasztás sem lett egészen önkényt elhatarozva; illetékes helyen észrevétessek azon előkelő személyiségekkel, kiknek protektója alá helyezkedtek a protektások, — velük magukkal magasabb helyen nem érintkeznek, — hogy az osztrák kormány szigoruan ügyel arra, hogy a foganatba veendő transactional a biztosítottak rovidségét ne szenvedjenek. Nem fogják tűrni, hogy az „Azienda” a korábbi emlékeket ismétlje és pl. a „Phönix”-nél biztosítottakat csel avagy szelid erőszak által az „Azienda” könyveibe akkor is beig-tassa, ha azok ezen intézethez éppen semmi bizalommal sem viseltetnek.

Továbbá tekintetbe kellett venniök Magyarországot. Meggyöződtek a macherek, hogy abban az országban, melynek autochton biztosítóintézete a földkereségen a legtekintélyesebbek és legnépszerűbbekhez tartozik, nemcsak a közönségnek nehezen legyözhető bizalmatlansága áll velünk szemben, hanem a hatóság szigorú vizsgálatat is ki kell állniök. Hogyan konkuráljon egy olyan törékeny lábakon álló nem organikus önmagából kifejlődő, hanem idegen testek külső hozzácsatalkozása által mesterségesen nagyobbodó vállalat, mint az „Azienda”, egy olyan intézettel, mint az ólós magyar általános biztosító-társaság? Ez egyszerűen elégsé.

Es miként viseltessék az ember bizalommal Magyarországon olyan vállalat iránt, melyből tudja, hogy föleg o orosz pénz által tápláltatik? Mikor várt Magyarországot Moszkvából udvöt?

Látják Önök, hogy az aziendista urak nem tehettek mást, minthogy sajtóságos terveiket — elnapolják.

Irodalom.

— **A lélek kímvelése, az ember nevelése** mincs befejezte az iskolában. Az élet; a társadalomnak, a népek valódi mestere s az életnek; az irodalom, a sajtó a leghathatósabb eszköze. A szabadságnak s a műveltségnek ez a világot törnyia s a mely nemzet az irodalmát, a sajtóját nem támogatja; az nem lesz szabad, nem lesz művelt. A „Képes Családi Lapok” már tíz év óta hirdeti, a műveltségnek eszméit, hinti a szépnéket, nemcsak jónak magvát. A „Képes Családi Lapok” megérdemli, hogy minden magyar család olvasó asztalának állandó vendége legyen. A „Képes Családi Lapok” előfizetési ára egész évre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. s a kiadóhivatal (Budapesten, nagy korona-utca 20. sz.) melyhez az előfizetések legczélsezerűben postautalványon intézendők, kívánatra bárkinek ingyen és bérmentve szölgál mutatóványokkal.

A közönség köréből.*)

Fölkérem azon hitelezöket, kiknek Manojlovits Demeter, volt bácskereszturi kereskedő ellen ki nem elégitett követelésük van, hogy nálam mielőbb jelentkezni sziveskedjenek.

Dr. PATAJ SÁNDOR,

köz- és váltó-ügyvéd
ZOMBOR.

*) E rovat alatt közöltékért nem vállal felelősséget a szerk.

CSÁRNOK.

Az eszménykép.

Beszély.

Beszélyünk ama boldog idilli korba esik, midőn a nevelés hatályosabb eszközei közé tartozott még a vesző, a poflé pedig finom csemege volt.

Ma, hála ég! mindakettő kiment a divatból; és elmondhatjuk, hogy a szabadság jóformán az iskola falai közé szorult és a családi tűzhelynél valódi testvériség uralkodik.

A szülők magazzák egymást, de a gyermekek tegezik a szülöket.

A fiatalság akkor olyan volt, mint a gyémánt, mely ha bár csiszolatlan is, mindig fényt szor. Akkor a haragnak is volt szent szikra. Ma nem haragszunk egymásra, csak politikai okokból, hanem kezét szoritunk halalos ellenségünkkel is.

A gyémánt kiment a divatból, most csak az ingelön csillog.

Szentei bankár épen üzletében üdögölt szivarozva, midőn egy naplópó betoppán hozzá. Akkor még nem voltak se hordárok, se ügynökök.

— No mi ujság atyafi?

Szentei a naplópót azért nevezte atyafinak, mert mindig valami rávol ronságra hivatozokt, miről a bankar semmit sem akart tudni.

— Fontos, fontos.

Halljuk. Minő ügyben?

— Családi ügyben.

— Hagyjuk ki most az egyszer a családi meséket a jätékből, szöljon egyenesen üzleti dolgokról, ez nem olyan fontos.

— Egy fiatal ember tegnap 10 frtot adott nekem előlegül, ha fölfedezem neki Szentei kisasszony lakását.

— Persze, te fölfedezted?

— Koránt sem.

— Derék ember vagy. Mi a neve? nemes? gazdag?

— Tökéletes gavallér.

— Az semmit se mond, nem szeretem a gavallérokat. Minő hivatala van?

— Kell is neki hivatal, mikor urnak születet; ha nem volna úr, nem vetette volna szemét Szentei kisasszonyra. Szép, fiatal, deli mint a neve. Hogy gazdag, bizonyítja az, hogy fogata van.

— Ez semmit se bizonyít.

— Van egy hutas lova, egy sandlaufere és szép kilátása egy nagy örökségre.

A bankár most tárcájából kivett egy ötöt.

— Fedezd fel neki a lakezimet, kisérd örszemekkel őt és tudósít mindenről. Itt a jutalom.

Ezzel a bankár hátat fordítva néki, visszautat karszékebe és elkezdte töröltetni szemüvegét.

— Hát az ötös?

— Nem adtam oda

